

svare paa, uagtet den ene af mig er i Forveien besvaret, det var med Hensyn til Tilsynet. Jeg troer, at man ogsaa kan gjøre for meget af en Sag; saaledes som det nu er, have vi nok af Tilsyn, det er ikke derpaa, at det skorter, Tilsynet føres bedst af Forældrene, som sende deres Børn i Skolen, og desuden blive jo Provsterne; at udelukke dem fra deres Bisittats i Skolen, det er ikke faldet mig ind, og desuden kan jo Amtsraadet meget godt vælge en Mand til at føre Tilsyn paa dets Begne. I Kjøbenhavn er noget Lignende Tilfældet, her er ogsaa et Raad, som bestyrer Skolevæsenet, men der er i dette Raad en enkelt Mand, som fører det specielle Tilsyn, og det gaaer meget godt. Kjøbenhavns Skolevæsen har udviklet sig særdeles meget siden den Tid det gik mere over i Communens Hænder, og man fik en saadan særligt bekliftet Mand til at se efter. Det Sidste som den ærede Cultusminister sluttede med, forekommer mig at være en Ubefaling for mit Forslag, istedetfor at det blev fremført som en Anke imod det, og det er det, at derved omstødes ikke Skoleloven; den hele Skolelovgivning vedbliver alligevel; men, naar den vedbliver alligevel, og jeg ikkun skyder disse Paragrapher ind, hvorved Communen faaer en Indflydelse, som vi alle indrømme, den har en naturlig Ret til, saa seer jeg ikke, hvorfor vi skulle skyde Forslaget tilside.

Schack: Naar flere ærede Talere, saavel ved denne Sag som ved lignende Lovforslag, have yttret sig noget for Sagen, da har dette formeentlig været i Misfjendelse af et Lovforslags Betydning, idet de mere have holdt sig til Sagens negative Side, nemlig den, at Forslaget gaaer ud paa at ophæve det Bestaaende, end til den positive, som dog i et Forslag skulde være væsentlig, nemlig den, at der tilsigtes indført noget Nyt. De fleste ærede Talere have nemlig udtalt sig mod Hovedbestemmelsen i det nærværende Lovforslag, men dog tildeels været tilbøielige til, idetmindste endnu ikke, at forkaste det, fordi de fandt uhenfigtsmæssige Bestemmelser i den nu gjældende Lovgivning. Man glemmer saaledes, at man skulde have Noget ud af Sagen, og at man altsaa, naar man blot siger det Gode om et

Lovforslag, at det gaaer ud paa at affasse noget Slet, egentlig berøver Forslaget al mulig Værdi, og bliver uden nogetsomhelst Fodfæste. Man vil ogsaa, hvis man holder sig til den Discussion, som har fundet Sted, finde denne Mangel paa Fodfæste i Alti, hvad der er sagt til Fordeel for Forslaget, og derimod støde paa de meest fremmedartede og langtfra hentedede Argumenter. Holder man sig f. Ex. saaledes til den ærede Forslagsstiller selv, som vel nærmest maa kunne magte det Positive i Forslaget, saa har han f. Ex. omtalt, at, hvis den indbyrdes Underviisning ikke havde fundet Sted, saa havde Skolevæsenet nu været paa et bedre Standpunkt, og Hjemmesid med Mere været i en bedre Tilstand. Man kan dog ikke nægte, at, naar der er Tale om at erstatte Amts-skoledirectionerne med Amtsraaderne, saa ligger det noget fjert at tale om, hvad Indflydelse den indbyrdes Underviisning i sin Tid kan have havt. Forslagsstilleren har fremdeles talt om den Indflydelse, som „Folkeaaenden, den paagjævede Folkeaaend“ har havt; og dette forekommer mig endnu mislignere. Vil man tale om slige almindelige abstracte Sager som Folkeaaenden ved et Lovforslag om Skoledirectionerne, saa er der jo aldeles ingen Grændse for, hvor langt man kan gaae ud i Horisonten. Endnu fjernere fra Sagen er den ærede Bureauchef, og den Interesse, han kunde have for Sagen; et saa fremmed Element kunde den ærede Forslagsstiller sikkert ikke have draget ind, dersom han havde været rigtig inde i den Sag, han behandlede. Men endelig har han imod Skolevæsenet fremhævet, at, hvad der har gjort fuld saa meget Gavn som dette, er en heel Deel gode Skrifter, som ere udkomne. Men det er dog vistnok noget Misligt, i nogen synderlig Grad at bygge Ungdommens Underviisning paa slige Skrifter, som maaskee kunde udkomme. Der udkommer ganske vist slige gode Skole-skrifter, men upaatvølelig ogsaa meget slette Skole-skrifter — man har en Række af Børne-bøger og Almanacker med usædelige Træsnit og daarlige Fortællinger og Viser, hvilke i høi Grad ere skadelige for Ungdommen (Hør! Hør!). Slige Sager ere ikke det, hvorpaa man kan bygge en Underviisning. Den store Forfælsel imellem al slig tilfældig Skolelitteratur